

Sygn. akt II AKz 802/18

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Beata Basiura

Protokolant: Damian Krzywda

po rozpoznaniu w sprawie **M. Ż.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 12 sierpnia 2019 roku, sygn. akt V Kp 601/19

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2019 roku, sygn. akt V Kp 601/19 Sąd Okręgowy w Katowicach na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego M. Ż., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 21 lutego 2019 roku, sygn. akt VII Kp 78/19, na okres do dnia 16 października 2019 roku, do godz. 11⁰⁵.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a to:

art. 249 § 1 k.p.k. ponieważ zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania nie wymaga dalszego stosowania środków zapobiegawczych, a to z uwagi na upływ czasu oraz fakt, że dotychczasowa postawa podejrzanego w żaden sposób nie daje podstaw do przyjęcia, by podejrzany swoim zachowaniem bezprawnie utrudniał przebieg postępowania;

art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., polegającą na dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania, powołując się na obawę ukrycia się lub ucieczki podejrzanego oraz groźbę surowej kary, podczas gdy stwierdzeniu temu nie towarzyszą żadne rozważania sądu w przedmiocie realności tych obaw, co prowadzi wprost do konkluzji, że w sprawie tej sąd powtórzył raczej zwroty ustawowe, aniżeli dokonał należytej weryfikacji materiału dowodowego;

art. 263 § 2 k.p.k. wyrażającą się w dalszym stosowaniu wobec podejrzanego środków zapobiegawczych, podczas gdy przeprowadzenie do dnia dzisiejszego w znacznej większości niezbędnych czynności w toku

postępowania przygotowawczego spowodowało, że przesłanki dalszego stosowania tymczasowego aresztowania zdezaktualizowały się.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, względnie o jego zmianę poprzez zastosowanie wobec podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym w postaci poręczenia majątkowego połączonego z zakazem opuszczania kraju oraz dozorem Policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia dokonana przez pryzmat podniesionych w nim zarzutów oraz argumentacji

nie wykazała, aby sąd I instancji wydając omawiane orzeczenie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, mających wpływ na treść wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. Tym samym przyjąć trzeba, że Sąd Okręgowy w Katowicach

w kwestionowanym orzeczeniu prawidłowo ustalił i uzasadnił okoliczności wskazujące na konieczność przedłużenia wobec podejrzanego M. Ż. na dalszy czas oznaczony najsurowszego środka zapobiegawczego.

W pierwszej kolejności należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, że materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w toku postępowania przygotowawczego, szczegółowo wskazany w zaskarżonym postanowieniu oraz wniosku prokuratora, potwierdza w dalszym ciągu przyjęty duży stopień prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Okoliczność ta rzecz jasna w żadnej mierze nie przesądza o sprawstwie czy winie podejrzanego, gdyż ostateczne ustalenie powyższego, będzie miało miejsce dopiero w postępowaniu jurysdykcyjnym, po szczegółowej ocenie jego wyników i to tylko w przypadku, gdy oskarżyciel publiczny zdecyduje się na skierowanie przeciwko podejrzanemu aktu oskarżenia. Zauważyć jednakże należy, wobec podniesionego w zażaleniu zarzutu, iż funkcja tymczasowego aresztowania jako środka zapobiegawczego nie jest ograniczona do zabezpieczenia dowodów, wobec czego dla stosowania tego środka nie jest istotny określony etap postępowania, chodzi bowiem o zabezpieczenie prawidłowego toku całego postępowania, całego jego przebiegu, aż do ewentualnego rozpoczęcia wykonywania

kary. Należy mieć na uwadze, iż zakłócanie prawidłowego toku postępowania może również przybrać również formę bezprawnego wpływu na dowody już przeprowadzone (por. Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 13 listopada 2013 roku, II AKz 687/13, OSAKat 2013 nr 4, poz. 11, Prok. i Pr. 2014 nr 7-8, poz. 36, KZS 2014 nr 2).

Co prawda w sprawie zgromadzono już znaczną część materiału dowodowego, a sam podejrzany przyznał się do zarzucanego czynu i złożył obszerne wyjaśnienia, to jednak w dalszym ciągu konieczne jest uzyskanie opinii uzupełniającej biegłego z zakresu daktyloskopii oraz przeprowadzenie badania zabezpieczonych śladów biologicznych, które pozwolą na weryfikację wersji zaprezentowanej przez podejrzanego oraz dostarczą informacji dotyczących ewentualnego udziału w dokonanym zabójstwie osób trzecich. Mając to na uwadze, w żadnej mierze nie sposób zgodzić się z twierdzeniami skarżącego, jakoby w sprawie przeprowadzono już – w wystarczającym zakresie – wszelkie niezbędne czynności i zgromadzono dostateczny materiał dowodowy. Niezależnie od powyższego, należy zaznaczyć, że powołane okoliczności, a nawet ewentualna decyzja o zamknięciu śledztwa i skierowaniu do sądu aktu oskarżenia – same w sobie – nie mogą jeszcze stanowić podstawy do uznania, że dalsze stosowanie środków zapobiegawczych jest niecelowe i przestało spełniać swoje funkcje, bowiem tylko kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, charakteru zarzucanego czynu, etapu na jakim znajduje się postępowanie, a także warunków osobistych podejrzanego może stać się podstawą do oceny czy dalsze stosowanie środków zapobiegawczych jest konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego.

Podejrzany stanął pod zarzutem popełnienia zbrodni zabójstwa z art. 148 § 1 k.p.k., a zatem zagrożonego karą pozbawienia wolności spełniającą kryteria wskazane w art. 258 § 2 k.p.k. Wymaga przy tym podkreślenia, że przypisanie M. Ż. przesłanki surowości kary nie jest jedynie wynikiem abstrakcyjnego zagrożenia karą przewidzianego w powołanym przepisie, ale rezultatem uwzględnienia wpływających na stopień społecznej szkodliwości czynu, sposobu i okoliczności jego popełnienia (a w szczególności sposobu ukrycia zwłok pokrzywdzonej), charakteru naruszonych dóbr prawnych, a także rozmiaru ujemnych następstw zachowania podejrzanego. Z tych przeto

względów wysoce prawdopodobnym jest wymierzenie podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności w przypadku potwierdzenia jego sprawstwa i winy. Podkreślenia wymaga, iż określona przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania opiera się na założeniu, że podejrzany może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary.

Nadal, w stosunku do podejrzanego M. Ż., występuje realna obawa ukrywania się podejrzanego lub też ucieczki, o której mowa w treści art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., tak z uwagi na realnie grożącą mu wysoką karę pozbawienia wolności, jak i fakt, że podejrzany bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa opuścił terytorium kraju i przez krótki okres ukrywał się na terenie Holandii, dopiero problemy ze znalezieniem pracy i brak środków do życia zmusiły go do powrotu do Polski, gdzie został zatrzymany. W świetle powyższych okoliczności, realną jawi się obawa, że podejrzany w warunkach wolnościowych ponownie podjąłby próbę ucieczki lub ukrycia się.

Mając w polu widzenia powyższe okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania przygotowawczego i jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych uznać należy, że na obecnym etapie postępowania, nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w niniejszej sprawie, bowiem środki o charakterze wolnościowym, w okolicznościach niniejszej sprawy wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala przyjąć, że sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń przemawiających za potrzebą przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w oparciu o przepis art. 263 § 2 k.p.k. Konieczność uzupełnienia materiału dowodowego o wskazane we wniosku prokuratora czynności procesowe uzasadnia przedłużenie stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Jednocześnie na gruncie niniejszej sprawy nie ujawniły się przesłanki negatywne określone w art. 259 k.p.k., które przemawiałyby za potrzebą odstąpienia od stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego i zastąpieniem ich innymi o charakterze wolnościowym.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem o prawomocności doręczyć podejrzanemu, Prokuraturze,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 3 września 2019 roku.